

for Toldlovene. Det er en Selvfølge, at det er mig, som i min daglige Virksomhed staaer Arbejderbefolkningen nær, særdeles hjært, at Livsformødenhederne blive billigere, men det kan ikke gaa an, at vi her i Rigsdagen vise Interesse derfor ved at henfalde til, hvad jeg kalder Sentimentalitet — men jeg beder forresten Ingen blive vred for dette Udtryk — og derved affstære os Muligheden for en rig Udvikling i Fremtiden i andre Retninger. Derfor er mit Forslag eller det, at jeg kunde ønske, at man tog de foreliggende Skatte-love, som de ere — i Hovedtrækkene naturligvis — og strøg derpaa de to Indtægtsbeløb, som jeg har nævnet, Skibsafgiften, og Afgiften paa uforarbejdet Tømmer og Træ. Derved vilde man tabe omtrent 600,000 Kr. paa uforarbejdet Tømmer og Træ og 800,000 Kr. paa Skibsafgiften. Det vil i Forening med det Overflud, som er paa den foreliggende, fra Landstthinget hertil oversendte Toldlov, give en Nedgang i Statsindtægterne ved denne Reform af mellem 1 og 1½ Million Kr. Det er det samme Beløb, som det saakaldte Børsudvalg i sin Tid kom til. Om Børsfolkene nu have glemt dette og stemt deres Forbringere op til noget ganske Andet, veed jeg ikke, men det har dog sin Interesse at vide, at, hvad vi — jeg var nemlig selv med til at gennemføre det — ansaa for en nødvendig Reform, var ikke Mere end det Beløb, jeg her har nævnet. Jeg for mit Vedkommende staaer ved det, ligesom jeg gjerne i det Hele, saavidt det er mig muligt, vil staa ved, hvad jeg tidligere har sagt. Det var med Hensyn til Kompensationen, og det Beløb jeg kom til. Det Beløb, som de ærede Medlemmer for Københavns 4de og 7de Valgkreds (Scharling og C. Hage) kom til, nemlig 2 Millioner Kr., kan jeg for min Part ikke anse det for rigtigt at opgive. Jeg skal sige, hvorfor jeg tror, at det Beløb, jeg nævnte, er det rigtige; det er ikke, fordi jeg har været med at underskrive netop det Beløb tidligere, eller fordi jeg ikke gjerne vil være enig med de to ærede Medlemmer, men det er, fordi jeg tror, at dette Beløb, som jeg her siger, mellem 1 og 1½ Million, er et Beløb, som forholdsvis hurtigt vilde indkomme gennem den forøgede Indførsel her i Landet, altsaa ved selve Toldlovgivningen. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at Resultaterne af Toldloven ere udregnede efter et Gjennemsnit af Aarene 1877—81. Jeg har ikke gjort Forsøget, men jeg er tilbøjelig til at tro, at, hvis vi nu toge den efter mit Forslag ændrede Toldtarif og anvendte den paa Indførselen i 1881, vilde vist omtrent denne 1 eller 1½ Million allerede være indbunden.

Jeg tror ikke, at det vilde være Meget, der derved blev tabt, og det er mig om at gjøre, at denne Reform kunde bære sig selv, at den ikke krævede, at man skulde opstøtte eller opgive andre vigtige Statsformaal for dens Skyld. Derfor er jeg bleven staaende her ved. Jeg skal slet ikke komme ind paa andre Statsformaal, som ere blevne nævnte, jeg skal blot i Forbigaaende sige, at jeg ikke tror, at vort aarlige Overflud i Virkeligheden vilde slaa til for at fyldestgjøre alle de Ønsker, vi kunne have, og navnlig ikke til at gennemføre Befæstningslovene i deres Helhed. Der findes ikke i dette Thing en varmere Ven af disse Befæstningslove end jeg, og Ingen, der er mere villig til at offere, hvad der bør offres derpaa, men jeg er paa den anden Side ogsaa overbevist om, at man meget vel kunde gennemføre disse Forslag, ialtfald for den største Del, gennem en extraordinær Befæstning.

Jeg kommer derefter til et Punkt, som det ved Toldlovens Behandling ligger nær at omtale, det vilde vistnok forundre adskillige Medlemmer, om jeg ikke berørte det. Jeg er, saavidt jeg veed, den eneste udøvende Industridrivende og Haandværker her i dette Thing, og altsaa vilde det være underligt, om jeg ikke yttrede et Par Ord om Tvivspunktet: Beskyttelse eller Frihandel. Jeg vil da derom sige dette, at jeg er meget tilfreds med den Maade, hvorpaa denne Sag er tagen af den høje Regjering og af Landstthinget og ogsaa i Hovedtrækkene af de Talere, som ere optraadte her. De maa endelig ikke tro, at vi Industridrivende skulde staa haardnakket imod, hvad hele den øvrige oplyste Verden anser for rigtigt, at vi skulde have vore egne Theorier for os selv, saa at vi ikke skulde erkjende, at Frihandel i og for sig var det Naturlige. Det er saa langt fra Tilfældet, at vi rigtig nok i det Hele ikke forlange Beskyttelse uden af Hensigtsmæssighedsgrunde, og da dette er blevet indrømmet fra alle de Taleres Side, som have været fremme om den Ting, kunde vi kun være tilfredse. Jeg skal ikke her komme ind paa nogen enkelt bestemt Position — det vilde en 1ste Behandling ikke egne sig til — saa at jeg kun i Almindelighed kan udtale, at den Behandling, der er bleven Industrien og dette Spørgsmaal til Del indtil nu, maa jeg meget paastjønne. Nogen egentlig Tak derfor vil jeg slet ikke udtale, thi Industrien vil ikke indrømme, at det er Noget at takke for, Industrien vil ikke leve af sine Medborgeres og af Lovgivningsmagtens Naade. Naar den erkjender, at man har baaret sig rigtig ad, saa er det en Paastjønning, men ikke egentlig nogen Tak,